VALMIERAS ĶĪMIĶIS

Laikraksts iznāk kopš 1979. gada 25. oktobra | CETURTDIEN, 1989. gada 3. augustā | Nr. 30 (5913) Cena 1 kap.

Vai nepieciešami galēji līdzekļi?

Pašlaik mēs saņemam lielu informāciju par visaktuālākajiem notikumiem republikā, kas saistās ar ekonomisko un sabiedriski politisko dzīvi. Daudzus interesē jautājumi, kas saistīti tieši ar mūsu ražošanas problēmām, mūsu darba kolektīvu. Sajā sakarībā mūsu korespondents griezās pie rūpnīcas darba kolektīva padomes priekšsēdētāja, partijas 4. ceha organizācijas sekretāra JURIJA OVSJANŅIKOVA, lai uzdotu viņam interesējošos jautājumus.

— Latvijas PSR Augstākās Padomes kārtējā sesijā pieņemta LPSR Ekonomiskās patstāvības koncepcija. Koncepcijas apspriešanas gaitā izsauca pretrunas republikas dažādu spēku vidū. Kāds ir jūsu viedoklis šajā jautājumā?

— LPSR Ekonomiskās patstāvības koncepcijas projektu izstrādāja republikas ekonomisti un juristu grupa Latvijas PSR Ministru Padomes uzdevumā. Tiešām, reakcija uz šo republikai vitāli svarīgo dokumentu bija daudzveidīga. Īpaši gribu pakavēties pie attieksmes pret koncepciju no Latvijas PSR rūpniecisko uzņēmumu asociācijas (LRUA) puses, kuras loceklis ir arī mūsu uzņēmums. Teiksu uzreiz, ka LRUA pozīcija šajā jautājumā bija ļoti aktīva, kas ir pilnīgi saprotami: tālākais visas republikas rūpniecības attīstības ceļš tiek noteikts šajā dokumentā. Asociācija piesaistīja virkni ekspertu — ekonomistu izstrādātā koncepcijas projekta novērtēšanai. Jūlija sākumā notika LRUA kopsapulce, kurā bija lūgts piedalīties Latvijas PSR Ministru Padomes priekšsēdētājs b. V. Bresis. Projekta apspriešanas gaita bija asa, un galarezultātā izkristalizējās sekojoši divi lēmumi:

○ koncepcijas kā tādas nepilnība;

○ nav dota republikas valdības darbības programma šīs koncepcijas realizēšanai (īpaši svarīgi tas ir republikas ekonomiskās patstāvības veidošanas pārejas periodā).

Pamatojoties uz to, LRUA kopsapulce ar balsu vairākumu pieņēma rezolūciju, kurā lūdza LPSR Augstākās Padomes Prezidiju uzlikt par pienākumu republikas valdībai izstrādāt un nodot apspriešanai valdības programmu, kas nodrošinātu izstrādātās koncepcijas realizāciju, garantētu normālu rūpniecības darbu pārejas periodā. Līdz šādas programmas izstrādāšanai koncepcijas apspriešanu LPSR Augstākās Padomes sesijā 1989. gada 27.—29. jūlijā uzskatīt par priekšlaicīgu.

— Kāda bija mūsu uzņēmuma pārstāvju pozīcija?

— Divi mūsu uzņēmuma pārstāvji (direktors un DKP priekšsēdētājs), kā arī ugunsdzēšanas iekārtu rūpnīcas pārstāvis (direktors) balsoja pret šādu jautājuma nostādni.

Bez tam, saglabājot tiesības uz patstāvīgu viedokli, 7. jūlijā notika mūsu rūpnīcas un ugunsdzēšanas iekārtu rūpnīcas DKP kopīga sēde, kurā tika izskatīti LRUA locekļu kopsapulces darba rezultāti un pieņemtā rezolūcija.

Vēlreiz izanalizējot koncepciju un tās ekspertu novērtējumu, DKP kopīgā sēde, kas pārstāvēja LRUA Vidzemes zonu un atspoguļoja darba kolektīvu (apmēram 4 tūkstošu darbaļaužu) viedokli, pieņēma citu lēmumu:

○ atbalstīt Latvijas PSR ekonomiskās koncepcijas projektu;

○ pamatojoties uz LRUA ekspertu vērtējumu, ieviest projektā virkni izmaiņu un papildinājumu (27 izmaiņas 12 nodaļās).

Minēto lēmumu esam iesniegušī tieši republikas Ministru Padomē un LRUA.

SARUNA
ar darba kolektīva padomes priekšsēdētāju, partijas rūpnīcas komitejas locekli
JURIJU OVSJANŅIKOVU.

Nav šaubu, ka koncepcijas projektam bija nepieciešami vairāki papildinājumi un izmaiņas, bet galvenais ir tas, ka valsts ekonomikā, kā arī republikas ekonomikā jau 4 gadus pēc kārtas notiek mīnēšanās uz vietas. Maksimums uzticības kredīta valdībai no tautas puses var būt uz gadu, pusotru. Tālākais nav iedomājams...

LPSR Ekonomiskās patstāvības koncepcija ir pieņemta! No Augstākās Padomes sesijas tribīnes paziņots, ka apspriešanas un pārstrādāšanas gaitā koncepcijā ieviestas izmaiņas apmēram par 10 procentiem. Patīkami apzināties, ka šajā sasprīngtajā darbā ir arī daļa mūsu uzņēmuma darba kolektīva aktīvas dalības! Tagad dienas kārtībā — republikas valdības programma par koncepcijas realizēšanas ceļiem...

— Likuma par republikas valsts valodu apspriešanas un pieņemšanas gaitā bija arī tādas ārkārtējas parādības kā streiki. Koncepcijas apspriešanas gaitā un pat sesijas darba dienā bija arī viegli maskēti draudi par «ārkārtēju līdzekļu» pielietošanu. Kāds ir jūsu viedoklis šajā jautājumā?

— Ja atbildēt īsi, tad sabiedrības attīstības vissarežģītākajos un atbildīgākajos posmos nepieciešams būt apsvērtu, atbildīgu lēmumu un darbību piekritējam. Lieta tāda, ka streiks — tas ir strādājošo interešu aizsardzības pasākums. Pie kam galējais pasākums, t. i., streiks tiek pielietots tajos gadījumos, kad izmēģināti visi citi iespējamie konfliktu atrisināšanas ceļi. Tieši tāda doma šodien likta likumā par mūsu valsts arodbiedrībām. Tieši tā rīkojas darbaļaudis, lai tiktu atrisinātas visasākās sociālās un ekonomiskās problēmas tiesiskās (civilizētās) valstīs. Tieši arodbiedrībām (no apakšas līdz augšai) pirmajām par savu uzdevumu jāuzskata strādājošo tiesiskas un sociālas aizsardzības sfēras īstenošana.

— Kā tas piemērojams mūsu rūpnīcas kolektīvam?

— Mūsu uzņēmums ir savā nozarē viens no labākajiem, tas patīšām tā ir. Bet dažāda rakstura problēmas tā dēļ neizzūd, bet ikdienas neatrisinātie jautājumi nesamazinās... Un tomēr, šodien es neredzu rūpnīcā kolektīvu, kas varētu paziņot: «... mēs izmantojām visas iespējas, lai aizsargātu kolektīva intereses...» Lieta tāda, ka, pildot rūpnīcas DKP priekšsēdētāja un vienlaikus partijas 4. ceha organizācijas sekretāra pienākumus, ar katru dienu vairāk, galvenokārt pēdējo divu gadu laikā, pārliecinos par to, cik mīlzīgi lielas iespējas un paņēmieni pašlaik ir darba kolektīviem, lai aizsargātu savas tiesiskās un sociālās intereses. Vēl vakar mēs apšaubījām «Valmieras Ķīmiķi» **Tamāras Skrīnas** un daudzu citu strādnieku paziņojumus par to, ka rūpnīcā ir «lieki» cilvēki, bet, ziņojot par kolektīvā līguma izpildi pirmajā pusgadā, direktors informēja, ka likvidētas 50 darba vietas (jādomā — tas ir tikai pirmais solis).

Izteikt neuzticību tai vai citai administrativai vai sabiedriskai personai — tika uzskatīts par nedabisku. Šodien tas ir efektīvs kolektīva viedokļa izteikšanas paņēmiens. Pirms termiņa atsaukt vai pārvēlēt ar darbu galā netikušu ražošanas apakšvienības vai rūpnīcas vadītāju — arī tā šodien ir kolektīva iedarbības mēraukla. Bet šajā ziņā nekādi nebūtu ieteicams ieņemt pozīciju: «Nost ar veco priekšnieku!» Jādomā, ko likt vietā, jādod priekšlikumi, jāspēj tālredzīgi paredzēt ikviena kardināla jauninājuma sekas. Arī tādas, ka, piemēram, ikviens nenokārtotu ekonomisku jautājumu izsaukts streiks noteikti iegūst plašu politisku rezonansi. Te ilgi un izvērsti varētu runāt par to, ko Latvijai, republikas ekonomikai un katram no mums streiks nodarītu. Katrā ziņā — tikai ļaunumu.

Lai gan būsim taisnīgi un atklāti: cerēt uz to, ka visi jautājumi ir viegli atrisināmi, nav nopietni! Vajadzīga pieredze, kolektīva vienotība un tālākās rūpes par Cilvēku.

Tavs darba biedrs

MŪSU BAGĀTĪBA — CILVĒKI

Šis gads stikla šķiedras ķīmiskās apstrādes ceha kolektīvam ir ievērojams. Ceha kolektīvs iegājis darba gadu trešajā desmitā. Tādēļ to darbinieku uzticība, kas atdevuši cehamnevis vienu vai divus gadus, bet ievērojami vairāk, priecē. Arī **Vladimiram Burijovam** šis ir jubilejas gads — pavisam nesen darba biedri sveica viņu 50 gadu jubilejā.

Visus šos gadus stikla šķiedras ķīmiskās apstrādes ceha cieši pieturējies pie savām labākajām tradīcijām, kaut arī ražošanas apjoms un sortiments ir krietni palielinājies: uzcelti un ekspluatācijā nodoti divi jauni iecirkņi, apgūta jauna produkcija, jauni audumu sortimenti, pateicoties ceha un rūpnīcas speciālistu kopīgajiem pūliņiem un nozares institūtam, izstrādātas un ieviestas ražošanā jaunas apstrādes tehnoloģijas. Daudz rūpju sagādā siltumapgādes iekārtu ekspluatācija. Var droši teikt, ka viss ceha enerģētiskais un mehāniskais dienests atrodas Vladimira Burijova rokās. Bet viņa rokas, pēc ceha vadības uzskata, ir drošas un uzticamas. Par savu darba iecirkni stāsta Vladimirs Burijovs:

— Tiešām, gan ceha mehāniķa, gan enerģētiķa pienākumi gulstas uz maniem pleciem. Tas, protams, ir ļoti atbildīgi un darbietilpīgi, bet uzskatu, ka ar šo dienestu darbiniekiem mūsu kolektīvam ir paveicies. Gribētu pieminēt ceha elektriķus **Agri Frēlihu, Edmundu Laicānu,** remontu atslēdzniekus **Gotfrīdu Kušneru, Jevgēniju Voroņuku,** metinātāju **Valdi Kovisāru.** Bet, kā jau droši vien katrā darba iecirknī, ir arī savi sarežģījumi un savas grūtības. Pie mums tās galvenokārt saistās ar rezerves daļu un materiālu trūkumu. Bet iekārtas mums, paši zināt, kādos apstākļos strādā. Tie ir — skābes, ķīmikālijas, kas daudz reižu samazina ekspluatācijas termiņus, iekārtas ātri noveco. Un arī jaunās iekārtas ir nepilnveidotas, nākas daudz ko pārveidot, pārstrādāt pašiem savām rokām. Mehāniskā dienesta darbu apgrūtina arī tas, ka tādi ķīmiskās apstrādes cehi mūsu valstī ir tikai divi (vēl viens atrodas Polockā). Tas nozīmē, ka iekārtas ir nestandarta, tādēļ darbā palīdz lietišķi kontakti ar radniecīgajiem uzņēmumiem. Es arī pats strādāju Polockā stikla šķiedras rūpnīcā par meistara palīgu, un biju uzaicināts uz Valmieras rūpnīcu 1966. gadā, sāku strādāt aušanas cehā, pēc tam — remontu un mehāniskajā, bet pēc institūta beigšanas strādāju par mehāniķi enerģētiķi mūsu cehā.

Jāpiebilst, ka šeit pat rūpnīcā strādā arī Vladimira Burijova dzīvesbiedre, viņu meita, vedekla, strādāja arī dēls, kamēr nenomainīja profesiju uz darbu jūrā. Uz jautājumu par ķīmiskās apstrādes ceha attīstības perspektīvām Vladimirs Burijovs atbildēja:

— Mūsu cehs ievērojami atpaliek no citām rūpnīcas vienībām ražošanas uzlabošanas un sadzīves apstākļu uzlabošanas darbā. Kā sadzīves, tā arī ražošanas telpas ir šauras un neērtas, nav iekārtotas tā, kā pienāktos. Mēs, kā saka, esam saspiesti no divām pusēm ar 5. ceha un 1. ceha iecirkņiem. Tas, protams, atsaucas arī uz strādnieku noskaņojumu, kaut mūsu kolektīvs ir draudzīgs. Gribas atzīmēt arī to, ka agrāk profilakses un remontu darbu veikšanai cehs tika apturēts uz mēnesi. Bet 1989. gadā — tikai uz divām nedēļām. Pa tik īsu laiku maz ko var izdarīt pamatīgi, tikai — paviršī. Domāju, šo jautājumu nepieciešams pārskatīt — ražošana tikai iegūs.

Bez šaubām, ceha galvenā bagātība ir strādnieki. Un, protams, viņi ir pelnījuši labākus darba un sadzīves apstākļus. Lielāka administrācijas un rūpnīcas vadības uzmanība pret saviem strādātājiem daudzējādā ziņā palīdzēs ne tikai nostiprināt darba kolektīvu, tā tradīcijas, bet arī paaugstinās ražošanas kultūru kopumā.

Pierakstīja **LOLITA DREIMANE**

Cieņu un godu valsts valodai

Īstenojot likumu par valsts valodas — latviešu valodas ieviešanu mūsu republikas dzīvē, rūpnīcā sākusi darboties komisija, kas organizēs pakāpenisku mūsu daudzpusīgās dokumentācijas tulkošanu latviešu valodā un koordinēs citus pasākumus. Komisiju vada partijas rūpnīcas komitejas sekretāra vietniece ideoloģiskajā darbā **Astrīda Aizsilniece.**

Otrdien operatīvās sanāksmes dalībniekus viņa tuvāk informēja par komisijas darba virzieniem, kurus izvirzījuši komisijas locekļi savā pirmajā sanāksmē jūlija sākumā. Visupirmām kārtām mūsu cehu un daļu kolektīviem jāpanāk, lai tā dokumentācija, kura top šajās administratīvajās vienībās un pēc tam cirkulē rūpnīcā, būtu latviešu valodā. Arī uzskatāmās aģitācijas stendiem cehos vajadzētu tikt sakārtotiem atbilstoši valodu likuma prasībām. Papildus darba slodze gaidāma apgādes un administrativi saimnieciskās daļas darbiniekiem, jo, pasūtot tipogrāfijā dažādas veidlapas, tām jābūt pareizi noformētām, bez tam, uz paraugiem jābūt atzīmei, ka šos veidlapu paraugus par pareiziem un atbilstošiem atzīst komisijas locekle **Vizma Ukasa.**

Komisija apņēmusies līdz gada beigām izdot rūpnīcas telefonu sarakstu latviešu valodā, kā arī tehnisko terminu minimumu. Savukārt administrativi saimnieciskās daļas priekšniece **Māra Salmiņa** un daļas darbinieki ir atbildīgi, lai Latvijas teritorijā tiktu sūtītas vēstules latviešu valodā. Pamazām jāsāk koncentrēt mūsu vēlme un prasme reglamentu un darba instrukciju tulkošanai.

Darba apjomi, kuri izriet no valodu likuma prasībām, ir plaši, un tikai kopīgiem spēkiem un ar dziļu izpratni tie ir izpildāmi.

VIZMA LEJSTRAUTA

DOSAAF

Latvijas čempionātā

No 29. līdz 30. jūlijam Rīgā notika Latvijas čempionāts automodelismā. Valmieras rajonu pārstāvēja mūsu rūpnīcas automodelisti un izcīnīja 3. vietu, no uzvarētājiem atpaliekot tikai par 104 punktiem. Kopsummā mūsu sportisti savāca 1396 punktus. **Vilnis Vorobjovs** K-2 klasē izcīnīja 1. vietu un izpildīja sporta meistara normatīvu. **Imants Jerkins** RCA klasē izcīnīja 2. vietu un arī izpildīja sporta meistara normatīvu. Pārējie rezultāti:

Jānis Brokers (juniors) — RCB klasē — 5. vieta,

Jānis Brokers (seniors) — RCE klasē — 4. vieta,

Jānis Sedko — E-2 klasē — 8. vieta.

Tiesnešu kolēģijā labi strādāja **Mārtiņš Brakšs, Vitauts Vents** un **Elina Jerkina.**

CIEMIŅI TEICA MUMS PALDIES

Šobrīd Litomišļas stikla šķiedras rūpnīcas delegācija ir jau mājās Čehoslovakijā. Spraiga darba un atpūtas nedēļa aizritēja, iepazistoties ar rūpnīcu, Ļeņingradu un Latviju. Tika noskaidroti daudzi viesus interesējoši jautājumi ražošanā. Ciemiņi lūdza pateikt visam mūsu kolektīvam, ka viņi ir patikami pārsteigti par šeit redzēto, tas attiecas arī uz darba un sadzīves apstākļiem rūpnīcā, un nodot sirsnīgus atvadu sveicienus mūsu strādājošajiem reizē ar lielu paldies par laipno uzņemšanu.

Attēlā: grupa Litomišļas strādnieku mūsu rūpnīcā.

ANDA KAIMIŅA foto

HRONIKA

Par ilggadēju nevainojamu darbu un sakarā ar dzīves jubileju noliktavu saimniecības vecākajai noliktavas pārzinei **Jautritei Fjodorovai** piešķirts Goda raksts un naudas prēmija.

●

Par labu darbu rūpnīcā un sakarā ar dzīves jubileju Goda raksts un prēmija piešķirta vecākajai grāmatvedei **Rasmai Polkai.**

●

Palīdzēt darbos Armenijā devies 18. ceha atslēdznieks sanitārtehnķis **Vladimirs Tropins.**

Līdzjūtības

Katrā zarā, kas ziedēja,
ir manas vasaras daļa.
Katrā pumpurā glabājas
manas cerības, sapņi un darbi.
(A. Imermanis)

Izsakām visdziļāko līdzjūtību kolēģim **Laimonim Mednim**, dēliņu smiltainē aizvadot.

Galvenā mehāniķa daļas kolektīvs

●

Izsakām dziļu līdzjūtību **Ņinai Meždreijai** sakarā ar brāļa traģisko nāvi.

4. ceha šķeterēšanas nodaļas 3. maiņas kolektīvs

LATVIJAS TAUTAS FRONTE

Paldies par atbalstu!

Vakar iznāca klajā pirmais LTF Valmieras rajona nodaļas informatīvais biletens «Tālava». Tā kā lasītāji droši vien jau ir iepazinušies ar pirmo numuru, nav vajadzības lieki pārstāstīt tā saturu. Varbūt daudziem interesants liksies sākums, bez kura nebūtu lasāms «Tālava». Veidošana, apcere un pirmsākums notika tepat, mūsu rūpnīcā, redakcijas telpās, kad ienāca viens no LTF rajona nodaļas valdes aktīvistiem ALDIS ZEIBOTS un lūdza palīdzēt šī biletena tapšanā. Dabūjām atļauju to izdot, līdzjūtēju balstīti un mudināti gādājām papīru, veidojām ekonomisko pamatojumu, lūdzām automašīnu, ar kuru atvest pirmo papīra tonnu pirmajiem «Tālavas» numuriem. Uzreiz atsaucās un palīdzēja 12. ceha priekšnieks BORISS FAĻEVICS, un jau jūlija sākumā pirmā tonna atradās tipogrāfijā. To apmaksāt apņēmās LTF rūpnīcas nodaļa no biedru naudās savāktajiem līdzekļiem. Projektēšanas un konstruēšanas daļas priekšnieks PĒTERIS KANTĀNS kopīgi ar domubiedriem palīdzēja «Tālavas» «galvas» tapšanā. Bez šī saliedētā un kopīgā atbalsta diez vai mums kas būtu iznācis. Bet nu — lasiet, vērtējiet, rakstiet! Paredzēts, ka reizi trīs mēnešos tiks veidots «Tālavas» materiālu apskats krievu valodā. To veidos LOLITA DREIMANE.

Sirsnīgs paldies visiem par atsaucību!

INESE VINKLERE,
«Tālavas» redaktora v. i.

Sports

Pasaules spēļu kauss latvietim, bet ne Latvijai

Tas, ka tagad brauc uz ārzemēm visi, kam nav slinkums un kam pietiek uzņēmības lauzties caur birokrātijas žogam, ir saprotams katram. Tomēr ikviens izrāviens pāri «dzelzs aizkaram» ierindas pilsonim ir paliekošs akcents dzīvē.

Tā pieci valmierieši no mūsu Baiļu kalna, jaunā sporta veida BMX aktivisti un sportisti, kopā ar diviem ridziniekiem un četriem saldeniekiem nedēļu pavadīja Vācijas Federatīvās republikas pilsētiņas Grotcingenas sporta bāzē, kur notika Pasaules spēļu sacensības BMX.

Tā kā sacensībās piedalījās ļoti spēcīgi braucēji, mūsu puikas bija ļoti smaga pārbaudījuma priekšā. Tas nu skaidrs, ka mūsu zēnu meistarība nekāda augstā nav, jo esam šī sporta veida mācekļi. Nācās parādīt raksturu. To nu šoreiz varēja redzēt, cik kurš ir spējīgs tikt pāri satraukumam, kas bija vienkārši briesmīgs. Tas zēnus sākumā pilnīgi paralizēja. Jāņem ari vērā, ka iespaidu atstāja apkārtējā vide, jo, ja pieaugušie, koncentrējot gribu un paskaitot pantiņu: «Ja man būtu tā naudiņa, kas guļ jūras dibenā», ir spējīgi mierīgi noskatities uz pārkrautajiem un iekārojamiem sporta preču plauktiem, par ēdieniem un citiem labumiem nemaz nerunājot, tad ar zēniem bija savādāk. Īsi runājot, priekšsacīksu sietam neviens no mūsējiem cauri netika. Vislabāk pārbaudījuma izturēja saldenieks RINALDS JANSONS. Viņš visus braucienus veica savu spēju līmeni, augstāk gan par 4. vietu netika, bet ari no kopējā ansambļa ārā «nelēca». Neviens nevarēja pateikt, ka meistariba ir acīmredzami vājāka tāpēc, ka Rinalds ir no Latvijas, nekā pārējiem. To pašu, gan tikai atsevišķos braucienos, paveica valmierieši IVO LAKUCS (labākais rezultāts — 5. vieta) un JANIS VANAGS (labākais rezultāts — 4. vieta). Par pārējiem jāsaka godīgi, ka viņi pārbaudījumu neizturēja, kaut gan par to pārmest zēniem nav godīgi.

Tagad par to, ko redzējām mēs — oficiālās personas. Tiri profesionālā ziņā ieguvums bija liels un nepārvērtējams, bet tie šoreiz gandrīz vai nebija galvenie iespaidi. Vispirms jau jāatzist, ka Vācija kā divu politisku sistēmu robežlinija ir briesmīgs pieminēklis «pasaules pārdalītājiem», kuri savu melno darbu veica gan 1939. gada 23. augustā, gan arī vēlāk. Kontrasts starp abām Vācijām ir tik redzams, ka uz papīra to aprakstīt nav iespējams. Mūsu puikas teica, ka viņi līdz slavenajam Berlines mūrim skatījuši melnbalto filmu, bet tālāk sākusies krāsainā. Šis kontrasts tikai pastiprina to posta apziņu, ko šāda pasaules dalīšana ir nesusi vācu tautai. Un tur nav vajadzīgi ne apceerējumi, ne pierādījumi, jo melnbaltā filma ir melnbaltā, un krāsainā ir krāsainā.

Kādi tad mēs no melnbaltās filmas šajā spožumā izskatāmies? Diemžēl stipri atgādinām diedelniekus, jo esam plīkāki par baznīcas žurkām un, jābūt godīgiem, lielākā daļa no mums ir pliki ne vien materiālajā, bet ari zināšanu un spēju ziņā darboties šajā vidē. Es vismaz sevi gribu saukt par mūsu izglītības sistēmas invalīdu. Diemžēl manas svešvalodu zināšanas ir zem vajadzīgā līmeņa. Principā jau citus nav ko vainot par savām vājajām zināšanām, tomēr domāju — tas fakts, ka 10 gadus cilvēkiem mācoties svešvalodu, 90 procentiem no viņiem nav elementāro valodas zināšanu, ir kaut kas līdzīgs diversijai pret savas tautas prātiem. Jāsaka gan, gods kam gods, valmierietis JANIS SILIŅŠ patikami izcēlās uz šo «invalīdu» fona.

Šo visu rakstu tāpēc, ka katram no mums jāsaprot, kas mēs esam. Neviens no mums negrib bezpalīdzīgi grimt purvā, kurā atrodamies. Tāpēc ari tiek likti lietā šie centieni lauzties ārā no aploka, kurā esam sadzīti pret savu gribu. Tomēr jāsaprot, ka atrašanās šai aplokā mūsu gudrību nav vairojusi. Mēs visi esam sava laika bērni. Arzemēs mēs rādām apvainotas sejas, kad mūs sauc par krieviem, ka saka, ka esam no PSRS, nevis no Latvijas. Tur nav ko īpaši apvainoties, jo mūsu darbība diemžēl pilnībā atbilst PSRS pilsoņa standartam. Personīgi es, lai cik kritiski neattiektos pret visu, kas notiek apkārt, jūtu sevi tikai kopā ar šo reālo Latviju, lai gan uzskatu to par okupētu zemi un tāpat uzskatu, ka tajā daudzos jautājumos tieku morāli pazemots, — tā vienalga ir mana, ari viss, kas ar mani un Latviju ir notīcis, ir mans, un es to neesmu ar mieru mainīt ne pret kādiem labumiem. Tas, kas ar mums ir notīcis, ir mūsu, un to kā ķirzakai asti neizdosies nomest. Gribi, negribi, ar visu asti jāiet tālāk.

Mēs nedrīkstam pasaulē iziet kā diedelnieku tauta, vai vienkāršāk sakot, nedrīkstam savā nabadzībā lepnumu zaudēt. Katrai laipnības izmantošanai ir robežas, to var darīt vienu, divas reizes, bet tā nedrīkst kļūt par sistēmu! Ir jāvirza un, galvenais, jārealizē idejas, kā mēs varam būt noderīgi ne tikai paši sev, bet ari citiem. Un to, ka mūsu tauta, nokļūstot ārpus aploka, ir spējīga tikt galā ar lielām lietām, var viegli pierādīt. Par to liecina ari BMX sacensības Pasaules spēlēs. Grupā, kur startēja 25—39 gadus veci viri, uzvaru izcīnīja latviešu puisis KĀRLIS HERLINGS, kurš kopā ar vecākiem Latviju atstāja 1959. gadā piecu gadu vecumā. Tātad — Pasaules spēļu kauss latvietim, bet ne Latvijas PSR pilsonim. Tomēr arī tas nav maz.

VALDIS VANAGS
ANDA KAIMIŅA foto

Jūs jautājat. Mēs atbildam.

ZIEPES...

Daudzi mūsu lasītāji interesējas, vai strādājošie saņems, kā tas paredzēts normās, ziepes personīgai lietošanai.

Informējam mūsu lasītājus, ka izveidota komisija, kuras locekļi inventarizēja ziepes un mazgāšanas līdzekļus noliktavā un aprēķināja, kā sadalīt tos strādājošajiem. Uz 1. jūliju noliktavā bija 17 118 gab. veļas ziepju. Jūlijā izsniegti 4 820 gab., atlikums uz 1. augustu — 12 298 gab. Līdz gada beigām vēl jāizsniedz 10 218 gab. Paredzēts, ka katrs strādnieks otrajā pusgadā saņems 2 gab. ziepju, bet lietošanai pie izlietņēm paredzēts daudzums, kas aprēķināts tā: 3 gab. vienam cilvēkam. Aprēķini saskaņoti ar arodbiedrības rūpnīcas komiteju.

Tā kā janvārī, t. i. pašā gada sākumā, nav garantēts, ka ziepes tiks saņemtas, noliktavā paredzēts atstāt 2 080 gab. ziepju, kas tiks izdalīti strādniekiem janvārī.

Redakcijā ienākusi informācija, ka vairāki strādnieki izsaka pretenzijas par mazajām ziepju normām, jo jāmazgājot, lūk, spectērpi.

Kā ziņo komisijas locekle darba drošības tehnikas daļas priekšniece ROTA LŪSIŅA, visus spectērpus mazgā rūpnīcas specapģērbu mazgāšanas iecirknī, šim nolūkam ziepes un mazgājamie līdzekļi ir pietiekamā vairumā.

Līdz ar to atliek piebilst, ka mūsu rūpnīcas ļaudis netīrām rokām un netīros specapģērbos nestaigās.

Redaktore V. LEJSTRAUTA

VĒL NEBIJIS GADATIRGUS!

Svētdien, 6. augustā pulksten 12 folkloras ansamblis «Daina» ieliūz visus mūsu strādājošos pie Simaņa baznīcas uz nebijušu gadatirgu. Pulksten 17 — estrādē — svētku noslēguma koncerts.

Ievērībai

VSSR lauku paligsaimniecība «Ezernieki» ģeidzoši pārdod bišu saimes ar stropiem sakarā ar to, ka patreizējais biskopis veido sev individuālo zemnieku saimniecību.

Ieinteresētās personas var pieteikties pie direktora paliga **V. Miodleņ** (tel. 21577) vai pie paligsaimniecības vadītāja **L. Vadoņa** (tel. 41335, zvanīt vakaros).

Laikraksts iznāk reizi nedēļā — ceturtdienās, latviešu un krievu valodā. Redakcijas adrese: pasta indekss 228600, Valmiera, J. Gagarina iela 1. Tālrunis 21472 un 339.
Iespiests: Valmieras tipogrāfijā «Liesma», pasta indekss 228600, Valmierā, A. Upīša ielā 7. 0,5 uzsk. iespiedloksne, ofsets tehnika. Tiража 800 eks.
«Валмиерский химик» («Валмиерас химикис») — издание парткома, комитета ком сомола, заводского комитета и администрации Валмиерского завода стекловолокна, выходит один раз в неделю по четвергам, на русском и латышском язык ах. Адрес редакции: 228600, г. Валмиера, ул. Гагарина, 1. Телефоны 21472 и 339.
Отпечатано в Валмиерской типографии «Лиесма», 228600, г. Валмиера, ул. А. Упита, 7. Офсетная печать. 0,5 усл. п. л. Тираж 800 экз. На латышском языке.

Pas. Nr. 4381